בס"ד א' שבט תש"פ

"ישיבישע בלאט"

"שאלות" ו"מראי מקומות" על ה"דף – היומי"

ברכות כד.

כל לנטורינהו טפי עדיף, ומשמע שהכל רק בגלל החשש מגנבים וכדו', וכשאין חשש אסור עי' מג"א מ' סק"ד, וקשה מתמיד כז. דמשע דבכל אופן מותר? עי' רנן לבקר על הגמ' בתמיד.

בין כר לכסת שלא כנגד ראשו, ובעי כליל בתוך כלי (תר"י), ויל"ע האם הכר חשיב כלי? עי' מג"א הנ"ל, ובמ"ב שם סקי"א, ובטור שם לא הביא שיש להניחם שא כנגד ראשו, עי' ב"י ב"ח ודרישה בזה.

תוד"ה והא תני, עי' אמרי נועם ורש"ש מה שתירצו, וע"ע בצל"ח

והוה ידענא דיום טבילה הוה, טבילה של מי? עי' רש"י ותר"י, ועי' מעדני יו"ט סי' לד' אות ה', ועי' ב"י או"ח רמ'

שנים שישנים וכו', והטעם שאסורים לקרוא בעוד ששוכבים פנים מול פנים? עי' רש"י, תוס' ר"י החסיד, חזו"א טז' ו' שו"ע עג' א' מ"ב ופרמ"ג, והנ"מ האם אסורים גם כשאין ערוותן נוגעת זב"ז.

יחזיר פניו וכו', וקשה שהרי לעיל יג: אמרינן שאסור לקרוא ק"ש כשמוטה על צדו? עי' תורא"ש, ותוס' ר"י החסיד, תר"י, שו"ע סג' א' ומ"ב שם.

ותניא אחריתי וכו' אא"כ היתה טלית מפסקת ביניהן, וקשה למה לא תירץ דאיירי בלא מחזיר פניו? עי' צרור החיים ושמן רוקח.

ואם היו בניו וב"ב קטנים מותר, ואף בלא הפסק טלית? עי' ב"י עג' ד', ועי"ש פרי חדש סעי' ג'

בני ביתו למי הכוונה, האם לאשתו? עי' פרש"י ד"ה היה, ותוד"ה והתניא, עי' ברכי יוסף ריש עג', בן אריה, ופנ"י.

והא איכא עגבות, ומה הקושיא ממה שמגולות או ממה שנוגעות? עי' רש"י ורשב"א.

האשה יושבת וכו', ומה שמברכת בישיבה?עי' מג"א ח' סק"ב, באור הגר"א אות ג' ומהרצ"ח.

איכא דאמרי תינוקת וכו', וכעין זה איכא בקידושין פא: לגבי לישכב בקרוב בשר, ולהלכה: עי"ש רא"ש, וטור או"ח עג' מג"א שם ופרישה אבה"ע כא' ט', ועי' מקנה שם בקידושין.

הכא מאי, עי' פרש"י, וקשה הא לגבי שוכב עם אשתו לכו"ע שרי? עי' צל"ח וברכת ראש.

אלא באשתו ולקר"ש, ולגבי אשה אחרת מה השיעור? עי' רשב"א, וברמ"א עה' בשם הרא"ש ועי"ש ב"ח, ועי"ש עוד נידון האם יכול לקרוא בעצימת עיניים, עי' ב"י וב"ח והכרעת המ"ב.

שוק באשה ערוה, ולמה נקט שוק וכן באיזה אשה אייר? עי' רש"י ב"י וב"ח עה' ופרמ"ג שם, ועי' צל"ח.

קול באשה ערוה, במי נאמר והאם הוא מה"ת ואיזה קול אסרו ומתי? עי' מקנה קידושין ע., שדי חמד ק' מב', עי' רשב"א אי' רק קול זמר אסור, עי' יש"ש קידושין פ"ד ד', ואי נאמר בפנויה, עי' מ"ב עה' י"ז, ועי' באר שבע במ"ח ג'

שער באשה ערוה, ולגבי שער הבתולות? עי' רא"ש, טוש"ע או"ח עה' ב' ועי"ש מג"א מחצה"ש ומ"ב.

שנאמר שערך כעדר העיזים, וקשה למה לא הביא קרא דופרע ראש האשה? עי' אג"מ או"ח ח"א מב' מג'

מסורת השים

כל לנטורינהו טפי עדיף. לזה מגיזיגי(ג)פמה שהיא מחבר על שמיריתן מן הטבכרים ומן הגגלים טפי עדיף לזה מגיזיגי: **בכוכב.** הוא כיס שלהם: **נמורקא דכוכב.** שהפילין נמדרין בכלעיתן בקלה הכיס הזה כמורקא: **נייר לבן בכלכלא.** בגיריסא הפרוסה בכיסו: מעמתו קוקין: **ומפיק לנטורי שפתן לבר.** בלעיפה הקשר מן הגיריסא היה הופך לבר החוץ ולא לבר הפנים: **לחברינן פפא.** בפסל: **יום עכילה הוה.** יום שמעבלה לתמה הוה יום ליל הקמים וריגו כמומלל דלתמר תפילו לשבתו עמו: **ולגמורי סלכה לנפשה.** מה שלוני לבריתם לו לת עצה אלת לגמרני סלכה לעצות מעצה כמומלל: **ולשלו לשבתו עמו.** (ד) שיחזיר פניו דכל זמן שהן פונים פנים כנגד פנים שנתנה עליה דלמור דלומה הריהו בגיעת עדות על ידי אבני המעמיד: **לשבתו כנגדו.** וכיון כה ולינה הריהו כולי הלי: **כשלמא לרב יוסף.** דלמר לשבתו היה דקרית לבל לתר לת מקרון לזו דקתני בני ביתו לזו לשבתו: **היה יתן בפעמים ובני ביתו.** ולשבתו בכלל ביתו: **לדידי אני.** בין לשבתו בין לתר אלונגתלת דסבי מגמלי היה: **פת לינה ענבות.** דענבי לתרני: **וקולפ אלפה בלרומפ.** ולקל פי שמרוס לסור לבדר לשם הנשבת מוהרים שבינשבתה פנים בלמעמה מכוסים בקרקע: **אכל לת פתים.** מפני שהבלים והגיד בולעים ומרחין ולקל על פי שמגולות ענבותי' ומיינו סיינתת: **נגון שפיו פנים עוקות.** דבוקות ומכוסות בקרקע עוקות מכמע לשון שפיעות מיה מלק שלוה בולמת לפלטיריש"ל בלנו: **כה אלם וכן פעם.** פעמת זמן שכן כתוץ לכלל ביתה: **כה י"ל וכן י"ב.** זמן שכן בתוה לכלל שנרות ומיינו כמוים ממשם ולינך בתות לכלל [ביתה] שלמדם מתמתה לכן: **הקם אמר רבא.** בני הפילין בתם מרלמאוהיו דקמר שמואל לפי לשבתו עמו הלכה כשמואל: **מפפא** בני פנים בהם ישנים דקת ברי שמואל כשבתו עמו מלי: **מקפא מתקיבנו.** כתיבנה לתת לתרנתם: **יגלא שפרי כבנתו.** שנקב בנתו כנגד זקן הכתמתון ויגלה מן הגפר כנקב מהו מי הוי עבוה לקבוה ק"ש כנגדו לו לת: **שער שער.** כלומר מה בכך: **נשמפקוני בה.** אם תשה לוש היה: **מכביעין מכפניס.** כומו דקוק בל בית הרחם שהיו עומדין לבנתיהן ומוקבין ומלקין בית הרחם כולכך שמוקבין לת הלמנים ומוחכין לוהו כדי שלת יזדקקו לבן אבריס: **עם מכביעין בכתף.** לנגדה ומיד הן הכולו לוחן על בפרק הריהו בעבירה שנסתכלו בבנות מדין: **נשמו ולקיש.** אם טפה מגולה בה לת יקרת ק"ש כנגדה: **עוק.** *בלקנס לוש: **ערוה.** לה הסתכל וכן בתוקמו לקיש: **בני עוק.** ומתיב בתייה תנא בתוקמו: **עורפי רשומות.** קבריס וסתומים הכלולים בתורה דורקו ממוגרות ומיה היה: **זב סתולם פפיליו.** מקבוקים מיון בל לוחם (ה) וכמו לך בסכוב שיקבו מיון: **כרלופס.** הקליפה לבנות גבלו מיה לבם אכל פולה בהא לוחם בקליפה ומסלל הקליפה מוכתם בל הידה והרלעה לבנות: **כביפפא פלא.** בתוך מיקן מיו ותלה הקיק: **פיסק.** כתלי"ר בלנו פנים שהם מגלין מגלין בל בית הרחם שבתו לבנות בבא אמר מקרחו פוקח לגלין רוח בפה מגלת בתרם שמלגם ליגן לא: **ונפעגע.** שנרטל"ל בלנו ומדרוסים ביהם טרמיליל"ל פוקם פו הקיס: **ורק.** מ"ג קבקם: ומזמנמם

וזהא פני רבי חיא מגיגן בכוכבו תחת מרלמאוהו. ואם תאמר לומא בכוכבו אלא בגגד ראשו שהרי בכרייתא דלעיל נמי תני תחת מרלמאוהו ולא פריך מגיגה המשנה דמגיגן אלא בגגד ראשו ותאמר (ו) הכא דלא"כ מתי מגיגה בכוכבו תפילו אלא בכוכבו נמי אלא ש"מ דמייתי תפילו בגגד ראשו ומ"מ קשיא ליפסי דמייתי תפילו בגגד ראשו דלמה לא מגיגן בכוכבו אלא בגגד ראשו: **שנים** שהו ישנים בגמנה. ואלים ובכלה כולהו מגיגה אלא בגגד ראשו: שיעלה ראשו לתוך ואלים ומהרי לבו כולהו לת הכרחה ויל דקסבר לבו בגגד ראשו: **והתניא** הוה ישן בגמנה ובני בגגד לבו: ביתו וכו'. פי' רש"י לשבתו בכלל ביתו ולת בגגד לבו לשבתו **מהא** בגגד ראשו ולת לשבתו **מהא** בגגד ראשו ולת לשבתו **מהא** בגגד ראשו ולת

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעח'
לתגובות הערות והארות ולקבלת הדף בדוא"ל מידי יום ניתן לפנות ל-
7652935@gmail.com או בין הסדרים למספר - 0527652935

וממשמש בגבורו. פרש"י להטביל הסיכה העוקלתו אבל לא מתפנף הם נפלה מליאו והרי מילי מיטו. ור"ח פי' דחדא מילתא היא פי' ממקום בגבורו תקן (ה) אלא יפול מעל ראשו אבל הם נפל מעל ראשו לא היה מתעטף שהרי היא ספסקה אם מתעטף כיון שנפל לגמרי אבל נתקן קלת אלא יפול לא הוי הספסקה:

ואומר רבון העולמים. מיד בתפלה ראשו ותחלק מתחיל ממקום ספסק:

אמר ליה לדידי לא סביבא לי. פירוש מקום תרמי מילי חדא דסבירנא דליכא חומר לראש דאמר רבי יוחנן (ר"ה דף ל"ד:) מנין שאם הקיצו בשנה שהיא יצא ועוד דסבירא לי מניה יהו על פון ואם כן הוי ליה לאוי אלא לדידך דסבירא לך דמייב להפסיק וכו':

בחבלי המות. פליגי בתנאי מוסיפים עליהם עון כי מוב היה בלא הוי מקיימין אותו כלל:

"פסק רבינו הגאון מרב יהודה דאסור לקרות ק"ש אפילו כל עצמותי תתמרמרנה (תהלים לה) "דתנא"ב דר' אמר דר' לוי אומר הוה לתומה לוקין וכב אלמלא פסק כרב הוא מדלקמן נמצא מיניה ביומא פרק המוצה (ד' ג'.) ליה

מבליעו באפרקסותו א"ל אנא יאנגנא דעתאי: "המשמיע קולו בתפלתו דרי זה מקמני אמנה: אמר רב הונא "לא שנו אלא שיכול לכוין את לבו בלחש אבל אין יכול לכוין את לבו בלחש מותר והא"מ ביחיד אבל בצבור אתי למישרד צבורא: רבי אבא הוה קא משתמש מניה דרב יהודה דהוה קא בעי למיסק לארעא דישראל "דאמר רב יהודה כל העולה מבבל לא"י עובר בעשה שנאמר "בבלה יובאו ושמה יהיו עד יום פקדי אותם נאם ה' אמר איזיל ואשמע מיניה מילתא "מבית ויערא והדר אפיק אזל אשכחיה לתנא דקתני קמיה דרב יהודה "היה עומד בתפלה ונתעטש "הרוח וחזור ומתפלל איכא דאמרי "הוה עומד בתפלה ובקש להתעטש מרחוק לארוכו ד' אמות ונתעטש וממתין עד שיכלה הרוח וחזור ומתפלל ואומר רבש"ע יצרתנו נקבים נקבים חלולים חלולים גלוי וידוע לפניך הרפתנו וכלימתנו בחיינו ובארייתנו רמה ותולעה ומתחיל ממקום שפסק [ה] אמר ליה (ו) "אילו לא באתי אלא לשמוע דבר זה דיי: תיר היה ישן בטליתו ואינו יכול להוציא את ראשו מפני הצנה חוצץ בטליתו על צוארו וקורא ק"ש וי"א "על לבו ותנא קמא הרי לבו רואה את הערוה קסבר לבו רואה את הערוה מותר אמר רב הונא אור יוחנן הוה מהלך במבואות המטונפות מניח ידו על פיו וקורא ק"ש א"ל רב חסדא האלהים אם אמרה לי ר' יוחנן בפומיה לא צייתנא ליה איכא דאמרי אמר רבה בר בר חנה אמר ריב"ל היה מהלך במבואות המטונפות מניח ידו על פיו וקורא ק"ש א"ל ר' חסדא האלהים אם אמרה לי ריב"ל בפומיה לא צייתנא ליה ומי אמר ר' הונא הכי והאמר רב הונא "תיש אסור לו לעמוד במקום המטונפת לפי שאי אפשר לו לעמוד בלי הרהור תורה לא קשיא כאן בעומד כאן במהלך ומי אמר רבי יוחנן הכי והאמר "רבה בר בר חנה א"ר יוחנן "בכל מקום מותר להרהר בדברי תורה חוץ מבית המרחץ ומבית הכסא ובי תיטא הבא נמי כאן בעומד כאן במהלך אינו והא "רבי אבהו הוה קא אויל בתריה דרבי יוחנן והוה קא קרי ק"ש כי מטא במבואות המטונפות אשתיק א"ל לר' יוחנן "להיכן אהדר "א"ל אם שהיה כדי לגמור את כולה חוזר לראש הכי קאמר ליה לדידי לא סבירא לי לדידך דסבירא לך אם שהיה כדי לגמור את כולה חוזר לראש תניא כותיה דרב הונא תניא כותיה דרב חסדא תניא כותיה דרב הונא המהלך במבואות המטונפות מניח ידו על פיו ויקרא ק"ש תניא כותיה דרב חסדא "היה מהלך במבואות המטונפות לא יקרא ק"ש ולא עוד אלא שאם היה קורא ובא פוסק לא פסק מאי אמר ר' מיאשה בר בריה דריב"ל עליו הכתוב אומר "וגם אני נתתי להם חוקים לא טובים ומשפטים לא יחיו [בהם] ר' אסי אמר (ז) "הוי מושבי העון בתחלי השוא רב אדא בר אהבה אמר מהכא "כי דבר ה' בזה ואם פסק מה שכרו אמר ר' אבהו עליו הכתוב אומר "ובדבר הזה תאריכו ימים: אמר רב הונא היתה טליתו חגורה לו על מתניו מותר לקרות ק"ש תניא נמי הכי "היתה טליתו של בגד ושל עור ושל שק חגורה על מתניו מותר לקרות ק"ש אבל

ומתעטש בגבורו. להטביל הסיכה העוקלתו: **אבל לא היה מתעטף.** אם נפלה מליאו כמהות מתפלל לא היה נופלה ומתעטף אלא להפסיק: **על מנערו.** מגמו"ן כלומר אלא מרחוק מתעטש ויו: **הרי זה מקטני אמנה.** כליאו לון הקב"ה שומע תפלה לחם (ד) תורה אור ומנגיה הרבה: **הרי זה מבלי הספקר.** דכתיב ויקרא בקול גדול (מלכים ג' י"ח): **המשמיע** ומתפקח הרי זה מגסי הרוח ויל"ל עיכר שהיה מוטר גרסינן: **אלא מעטש מעטש קביל.** דלין עטוש אלא לאוזנו: **נמנה.** מפיה בקול: **ומקינא לי כי כולו אלמוהלי.** שקלה מלי ומכיבה לפי שהיה רגיל להתעטש: **כאם שעטשים לו נחת רוח.** שהעטוש נחת רוח לאדם: **כך עוטשים לו אפה רוח מלמעלה.** מן השמים למלאת שאלתו: **אפשר כדר' יהודה.** להכליע באפרקסותו שודל שבראתו ומני דאמרין תלויין בפנים: **עקרה.** זרקן: **מיקשמיע מיניה.** לא היה ברלה אלא לפי שהיה רבי לאא תפקן לעלות לא"י ולא יהודה אסר לו לפיכך נא היה נלמד עניה המדרש: **ומשמע מיניה מילתא.** מכאן: **מבית ויערא.** מגופו שנוקף מתוכו רוח: **וחזר לתפלה.** למקום שפסק: **ואומר.** בתוך התפלה דהא מוספקה ומומדת כבר על ידי הרוח לפיכך יכול להפסיק נמי ולומר דבר זה בתמלא: **הולך בטליתו על צוארו.** מה שיש מן הטלית ולמעלה מן הקצוה מדבק בצוארו וכיון דרוס קאמר: **לדידי לא סבירא לי.** לא הייתי מקיקא להפסיק: **בחבלי השוא.** בחבלים שאינם חזקים אלא עתיד להאבק הן מוסכין הטון על עצמם אלא זה על ידי דבור בעלמא הוא עצבם: **ובדבר הזה.** בסבול דבור זה שמוכרחים עליו תאריכון ימים: **היתה עליו חגורה על מתניו.** לכסותו מתחיו ולמטה אע"פ שמתחיו ולמעלה הוא ערום קולא קיל: אבל

ומתעטש בגבורו "אבל לא היה מתעטף * ובשדרה מפרש היה מניח ידו על מנחרו מיתיבי המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה הנגבית קולו בתפלתו הרי זה מגבאיו השקר מגרהג ומפרהג הרי זה מגסי הרוח המתעטש בתפלתו סימן רע לו ויש אומרים (ה) ניכר שהוא מבערר הרק בתפלתו כאילו רק בפני המלך בשלמא מגרהג ומפרהג לא קשיא "כאן לאונסי כאן לרצונו אלא מתעטש אמתעטש קשיא מתעטש אמתעטש נמי לא קשיא "כאן מלמעלה כאן מלמטה דאמר רב זירא הא מילתא *אבלעא לי בי רב המנונא *ותקולא לי כי כולי תלמודאי המתעטש בתפלתו סימן יפה לו כשם שעושים לו נחת רוח דהוה מלמטה כך עושין לו נחת רוח מלמעלה אלא רק ארץ קשיא רק ארץ נמי לא קשיא אפשר בדרב יהודה דאמר רב יהודה "דוה עומד בתפלה ונודמן לו רוק מבליעו בטליתו ואם טלית נאה הוא מבליעו באפרקסותו רבינא הוה קאי ארעורי דרב אשי נזדמן לו רוק פתקיה לארעורי א"ל לא סבר לה מר להא דרב יהודה מבליעו באפרקסותו א"ל אנא יאנגנא דעתאי: "המשמיע קולו בתפלתו דרי זה מקמני אמנה: אמר רב הונא "לא שנו אלא שיכול לכוין את לבו בלחש אבל אין יכול לכוין את לבו בלחש מותר והא"מ ביחיד אבל בצבור אתי למישרד צבורא: רבי אבא הוה קא משתמש מניה דרב יהודה דהוה קא בעי למיסק לארעא דישראל "דאמר רב יהודה כל העולה מבבל לא"י עובר בעשה שנאמר "בבלה יובאו ושמה יהיו עד יום פקדי אותם נאם ה' אמר איזיל ואשמע מיניה מילתא *מבית ויערא והדר אפיק אזל אשכחיה לתנא דקתני קמיה דרב יהודה "היה עומד בתפלה ונתעטש "הרוח וחזור ומתפלל איכא דאמרי "הוה עומד בתפלה ובקש להתעטש מרחוק לארוכו ד' אמות ונתעטש וממתין עד שיכלה הרוח וחזור ומתפלל ואומר רבש"ע יצרתנו נקבים נקבים חלולים חלולים גלוי וידוע לפניך הרפתנו וכלימתנו בחיינו ובארייתנו רמה ותולעה ומתחיל ממקום שפסק [ה] אמר ליה (ו) "אילו לא באתי אלא לשמוע דבר זה דיי: תיר היה ישן בטליתו ואינו יכול להוציא את ראשו מפני הצנה חוצץ בטליתו על צוארו וקורא ק"ש וי"א "על לבו ותנא קמא הרי לבו רואה את הערוה קסבר לבו רואה את הערוה מותר אמר רב הונא אור יוחנן הוה מהלך במבואות המטונפות מניח ידו על פיו וקורא ק"ש א"ל רב חסדא האלהים אם אמרה לי ר' יוחנן בפומיה לא צייתנא ליה איכא דאמרי אמר רבה בר בר חנה אמר ריב"ל היה מהלך במבואות המטונפות מניח ידו על פיו וקורא ק"ש א"ל ר' חסדא האלהים אם אמרה לי ריב"ל בפומיה לא צייתנא ליה ומי אמר ר' הונא הכי והאמר רב הונא "תיש אסור לו לעמוד במקום המטונפת לפי שאי אפשר לו לעמוד בלי הרהור תורה לא קשיא כאן בעומד כאן במהלך ומי אמר רבי יוחנן הכי והאמר "רבה בר בר חנה א"ר יוחנן "בכל מקום מותר להרהר בדברי תורה חוץ מבית המרחץ ומבית הכסא ובי תיטא הבא נמי כאן בעומד כאן במהלך אינו והא "רבי אבהו הוה קא אויל בתריה דרבי יוחנן והוה קא קרי ק"ש כי מטא במבואות המטונפות אשתיק א"ל לר' יוחנן "להיכן אהדר "א"ל אם שהיה כדי לגמור את כולה חוזר לראש הכי קאמר ליה לדידי לא סבירא לי לדידך דסבירא לך אם שהיה כדי לגמור את כולה חוזר לראש תניא כותיה דרב הונא תניא כותיה דרב חסדא תניא כותיה דרב הונא המהלך במבואות המטונפות מניח ידו על פיו ויקרא ק"ש תניא כותיה דרב חסדא "היה מהלך במבואות המטונפות לא יקרא ק"ש ולא עוד אלא שאם היה קורא ובא פוסק לא פסק מאי אמר ר' מיאשה בר בריה דריב"ל עליו הכתוב אומר "וגם אני נתתי להם חוקים לא טובים ומשפטים לא יחיו [בהם] ר' אסי אמר (ז) "הוי מושבי העון בתחלי השוא רב אדא בר אהבה אמר מהכא "כי דבר ה' בזה ואם פסק מה שכרו אמר ר' אבהו עליו הכתוב אומר "ובדבר הזה תאריכו ימים: אמר רב הונא היתה טליתו חגורה לו על מתניו מותר לקרות ק"ש תניא נמי הכי "היתה טליתו של בגד ושל עור ושל שק חגורה על מתניו מותר לקרות ק"ש אבל

ומתעטש בגבורו. להטביל הסיכה העוקלתו: **אבל לא היה מתעטף.** אם נפלה מליאו כמהות מתפלל לא היה נופלה ומתעטף אלא להפסיק: **על מנערו.** מגמו"ן כלומר אלא מרחוק מתעטש ויו: **הרי זה מקטני אמנה.** כליאו לון הקב"ה שומע תפלה לחם (ד) תורה אור ומנגיה הרבה: **הרי זה מבלי הספקר.** דכתיב ויקרא בקול גדול (מלכים ג' י"ח): **המשמיע** ומתפקח הרי זה מגסי הרוח ויל"ל עיכר שהיה מוטר גרסינן: **אלא מעטש מעטש קביל.** דלין עטוש אלא לאוזנו: **נמנה.** מפיה בקול: **ומקינא לי כי כולו אלמוהלי.** שקלה מלי ומכיבה לפי שהיה רגיל להתעטש: **כאם שעטשים לו נחת רוח.** שהעטוש נחת רוח לאדם: **כך עוטשים לו אפה רוח מלמעלה.** מן השמים למלאת שאלתו: **אפשר כדר' יהודה.** להכליע באפרקסותו שודל שבראתו ומני דאמרין תלויין בפנים: **עקרה.** זרקן: **מיקשמיע מיניה.** לא היה ברלה אלא לפי שהיה רבי לאא תפקן לעלות לא"י ולא יהודה אסר לו לפיכך נא היה נלמד עניה המדרש: **ומשמע מיניה מילתא.** מכאן: **מבית ויערא.** מגופו שנוקף מתוכו רוח: **וחזר לתפלה.** למקום שפסק: **ואומר.** בתוך התפלה דהא מוספקה ומומדת כבר על ידי הרוח לפיכך יכול להפסיק נמי ולומר דבר זה בתמלא: **הולך בטליתו על צוארו.** מה שיש מן הטלית ולמעלה מן הקצוה מדבק בצוארו וכיון דרוס קאמר: **לדידי לא סבירא לי.** לא הייתי מקיקא להפסיק: **בחבלי השוא.** בחבלים שאינם חזקים אלא עתיד להאבק הן מוסכין הטון על עצמם אלא זה על ידי דבור בעלמא הוא עצבם: **ובדבר הזה.** בסבול דבור זה שמוכרחים עליו תאריכון ימים: **היתה עליו חגורה על מתניו.** לכסותו מתחיו ולמטה אע"פ שמתחיו ולמעלה הוא ערום קולא קיל: אבל

ומתעטש בגבורו "אבל לא היה מתעטף * ובשדרה מפרש היה מניח ידו על מנחרו מיתיבי המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה הנגבית קולו בתפלתו הרי זה מגבאיו השקר מגרהג ומפרהג הרי זה מגסי הרוח המתעטש בתפלתו סימן רע לו ויש אומרים (ה) ניכר שהוא מבערר הרק בתפלתו כאילו רק בפני המלך בשלמא מגרהג ומפרהג לא קשיא "כאן לאונסי כאן לרצונו אלא מתעטש אמתעטש קשיא מתעטש אמתעטש נמי לא קשיא "כאן מלמעלה כאן מלמטה דאמר רב זירא הא מילתא *אבלעא לי בי רב המנונא *ותקולא לי כי כולי תלמודאי המתעטש בתפלתו סימן יפה לו כשם שעושים לו נחת רוח דהוה מלמטה כך עושין לו נחת רוח מלמעלה אלא רק ארץ קשיא רק ארץ נמי לא קשיא אפשר בדרב יהודה דאמר רב יהודה "דוה עומד בתפלה ונודמן לו רוק מבליעו בטליתו ואם טלית נאה הוא מבליעו באפרקסותו רבינא הוה קאי ארעורי דרב אשי נזדמן לו רוק פתקיה לארעורי א"ל לא סבר לה מר להא דרב יהודה מבליעו באפרקסותו א"ל אנא יאנגנא דעתאי: "המשמיע קולו בתפלתו דרי זה מקמני אמנה: אמר רב הונא "לא שנו אלא שיכול לכוין את לבו בלחש אבל אין יכול לכוין את לבו בלחש מותר והא"מ ביחיד אבל בצבור אתי למישרד צבורא: רבי אבא הוה קא משתמש מניה דרב יהודה דהוה קא בעי למיסק לארעא דישראל "דאמר רב יהודה כל העולה מבבל לא"י עובר בעשה שנאמר "בבלה יובאו ושמה יהיו עד יום פקדי אותם נאם ה' אמר איזיל ואשמע מיניה מילתא *מבית ויערא והדר אפיק אזל אשכחיה לתנא דקתני קמיה דרב יהודה "היה עומד בתפלה ונתעטש "הרוח וחזור ומתפלל איכא דאמרי "הוה עומד בתפלה ובקש להתעטש מרחוק לארוכו ד' אמות ונתעטש וממתין עד שיכלה הרוח וחזור ומתפלל ואומר רבש"ע יצרתנו נקבים נקבים חלולים חלולים גלוי וידוע לפניך הרפתנו וכלימתנו בחיינו ובארייתנו רמה ותולעה ומתחיל ממקום שפסק [ה] אמר ליה (ו) "אילו לא באתי אלא לשמוע דבר זה דיי: תיר היה ישן בטליתו ואינו יכול להוציא את ראשו מפני הצנה חוצץ בטליתו על צוארו וקורא ק"ש וי"א "על לבו ותנא קמא הרי לבו רואה את הערוה קסבר לבו רואה את הערוה מותר אמר רב הונא אור יוחנן הוה מהלך במבואות המטונפות מניח ידו על פיו וקורא ק"ש א"ל רב חסדא האלהים אם אמרה לי ר' יוחנן בפומיה לא צייתנא ליה איכא דאמרי אמר רבה בר בר חנה אמר ריב"ל היה מהלך במבואות המטונפות מניח ידו על פיו וקורא ק"ש א"ל ר' חסדא האלהים אם אמרה לי ריב"ל בפומיה לא צייתנא ליה ומי אמר ר' הונא הכי והאמר רב הונא "תיש אסור לו לעמוד במקום המטונפת לפי שאי אפשר לו לעמוד בלי הרהור תורה לא קשיא כאן בעומד כאן במהלך ומי אמר רבי יוחנן הכי והאמר "רבה בר בר חנה א"ר יוחנן "בכל מקום מותר להרהר בדברי תורה חוץ מבית המרחץ ומבית הכסא ובי תיטא הבא נמי כאן בעומד כאן במהלך אינו והא "רבי אבהו הוה קא אויל בתריה דרבי יוחנן והוה קא קרי ק"ש כי מטא במבואות המטונפות אשתיק א"ל לר' יוחנן "להיכן אהדר "א"ל אם שהיה כדי לגמור את כולה חוזר לראש הכי קאמר ליה לדידי לא סבירא לי לדידך דסבירא לך אם שהיה כדי לגמור את כולה חוזר לראש תניא כותיה דרב הונא תניא כותיה דרב חסדא תניא כותיה דרב הונא המהלך במבואות המטונפות מניח ידו על פיו ויקרא ק"ש תניא כותיה דרב חסדא "היה מהלך במבואות המטונפות לא יקרא ק"ש ולא עוד אלא שאם היה קורא ובא פוסק לא פסק מאי אמר ר' מיאשה בר בריה דריב"ל עליו הכתוב אומר "וגם אני נתתי להם חוקים לא טובים ומשפטים לא יחיו [בהם] ר' אסי אמר (ז) "הוי מושבי העון בתחלי השוא רב אדא בר אהבה אמר מהכא "כי דבר ה' בזה ואם פסק מה שכרו אמר ר' אבהו עליו הכתוב אומר "ובדבר הזה תאריכו ימים: אמר רב הונא היתה טליתו חגורה לו על מתניו מותר לקרות ק"ש תניא נמי הכי "היתה טליתו של בגד ושל עור ושל שק חגורה על מתניו מותר לקרות ק"ש אבל